

“मीठे बच्चे- अवगुणहरूलाई निकाल्ने पूरा पुरुषार्थ गर, जुन गुणको कमी छ त्यसको चाट राख। गुणहरूको दान गर्यौं भने गुणवान् बन्छौ।”

प्रश्न:- गुणवान् बन्नको लागि कुनचाहिँ पहिलो श्रीमत मिलेको छ?

उत्तर:- प्यारा बच्चाहरू! गुणवान् बन्नको लागि- (१) कसैको पनि देहलाई नहेर। आफूलाई आत्मा सम्झ। एक बाबाले भनेको सुन, एक बाबालाई हेर। मनुष्य मतलाई नहेर। (२) देह-अभिमानको वश भएर यस्तो कुनै चालचलन नहोस्, जसबाट बाबाको वा ब्राह्मण कुलको नाम बदनाम होस्। उल्टो चलनवाला गुणवान् बन्न सक्दैनन्। उनीहरूलाई कुल कलंकित भनिन्छ।

ओम् शान्ति। (बापदादाको हातमा मोतीका फूल थिए) बाबाले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ, यस्तै सुगन्धित फूल बन्नु छ। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, जानेका पनि छन्, अवश्य पनि हामी फूल बनेका थियौं। गुलाबका फूल, मोतीका फूल पनि बनेका थियौं अथवा हीरा पनि बनेका थियौं, अहिले फेरि बनिरहेका छौं। यो हो सत्य, पहिला त थियो झुटो। झुटै झुटो, रतिभर पनि सत्य थिएन। अहिले तिमी सच्चा बन्छौ त्यसैले सच्चामा सबै गुणहरू पनि हुनुपर्छ। जति जसमा गुण छन्, त्यति अरूलाई पनि दान दिएर आफूसमान बनाउन सक्छ। त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई भनिरहनुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! चाट राख आफ्ना गुणहरूको। म भित्र कुनै अवगुण त छैन? म भित्र कुनचाहिँ दैवी गुणको कमी छ? दिनहुँ रातमा आफ्नो चाट चेक गर। दुनियाँका मानिसहरूको कुरा अलग्गै हो। तिमी अहिले मनुष्य त होइनौ नि। तिमी हौ ब्राह्मण। हुन त सबै मनुष्य नै हुन्। तर हरेकको गुणमा, चालचलनमा फरक पर्छ। मायाको राज्यमा पनि कुनै-कुनै मनुष्य धेरै राम्रो गुणवान् हुन्छन् तापनि बाबालाई चिन्दैनन्। धेरै धार्मिक प्रवृत्तिका हुन्छन्, नरम दिलका हुन्छन्। दुनियाँमा त मनुष्यहरूमा गुणहरूको भेराइटी हुन्छ। फेरि जब देवता बन्छन् भने दैवी गुण त सबैमा हुन्छ। तर पढाइको कारण पद कम हुन्छ। एकातिर पढ्नु छ, अर्कोतिर अवगुण पनि निकाल्नु छ। यो त बच्चाहरूले जानेका छन्- हामी सारा दुनियाँबाट भिन्न छौं। यहाँ एकै ब्राह्मण कुलका बसेका छन्। शूद्र कुलमा हुन्छ मनुष्यमत। ब्राह्मण कुलमा हुन्छ ईश्वरीय मत। सबैभन्दा पहिला तिमीलाई बाबाको परिचय दिनु छ, तिमीले बताउँछौ फलानाले विवाद गर्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको थियो, लेखिदेऊ हामी ब्राह्मण अथवा बी.के. छौं ईश्वरीय मतमा तब सम्झन्छन्- यो भन्दा उच्च त कोही पनि छैन। सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान्, त्यसैले हामी उहाँका बच्चाहरू पनि उहाँकै मतमा छौं। मनुष्य मतमा चल्दैनौं, ईश्वरीय मतमा चलेर हामी देवता बन्छौं। मनुष्य मत बिल्कुलै छोडिदिन्छौं। फेरि तिमीसँग कसैले पनि विवाद गर्न सक्दैन। कसैले यो कहाँ सुन्यौ, कसले सिकायो भन्छ भने तिमीले भन्नेछौ- हामी छौं ईश्वरीय मतमा। प्रेरणाको कुरा होइन। बेहदका पिता ईश्वरबाट मैले जानेको हुँ। भन, भक्ति मार्गका शास्त्रमतमा त हामी धेरै समयसम्म चल्याौं। अहिले हामीलाई प्राप्त भएको छ ईश्वरीय मत। तिमी बच्चाहरूले बाबाकै महिमा गर्नु पर्छ। सबैभन्दा पहिला बुद्धिमा राख्नु छ, म ईश्वरीय मतमा छु। मनुष्य मतमा म चल्दिन, सुन्दिन। ईश्वरले भन्नु भएको छ- नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर... मनुष्य मत। आत्मालाई हेर, शरीरलाई नहेर। यो त पतित शरीर हो। यसलाई के हेर्नु छ र, यी आँखाबाट यो शरीर नहेर। यो शरीर त पतितै पतित छ। यहाँको यो शरीर त सुध्दिन, अझ पुरानो हुन्छ। दिन-प्रतिदिन सुध्दिन्छ आत्मा। आत्मा नै अविनाशी छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ नराम्रो नहेर। शरीरलाई पनि हेर्नु छैन। देहसहित देहका जति पनि सम्बन्ध छन्, तिनीहरूलाई बिर्सिनु छ। आत्मालाई हेर, एक परमात्मा बाबाले भनेको सुन, यसैमा मेहनत छ। तिमीले महसुस गर्छौ, यो ठूलो विषय हो। जो होशियार छन्, उनीहरूलाई पद पनि त्यति नै उच्च प्राप्त हुन्छ। सेकेन्डमा जीवन मुक्ति प्राप्त हुन सक्छ। तर यदि पूरा पुरुषार्थ नगर्ने हो भने सजाय पनि धेरै खान पर्ने छ।

तिमी बच्चाहरू अन्धाको लठ्ठी बन्छौ, बाबाको परिचय दिनको लागि। आत्मालाई देखिँदैन, अनुभव गरिन्छ वा जानिन्छ। आत्मा कति सानो छ। यो आकाश तत्त्वमा हेर मनुष्यले कति स्थान लिन्छ। मनुष्य त आउँदै जाँदै गरिरहन्छन्। आत्मा कहाँ आउने-जाने गर्छ र? आत्माको कति सानो स्थान होला! विचार गर्ने करा हो। आत्माहरूको समूह हुन्छ। शरीरको तुलनामा आत्मा कति सानो छ, त्यसले कति सानो स्थान लिन्छ। तिमीलाई त रहनको लागि धेरै स्थान चाहिन्छ। अहिले तिमी बच्चाहरू विशाल बुद्धिका बनेका छौ। बाबाले नयाँ कुरा

सम्झाउनुहुन्छ, नयाँ दुनियाँको लागि। बताउनेवाला पनि नयाँ छन्। मनुष्यले त सबैसँग कृपा माग्छन्। आफूसँग तागत छैन, जसले आफूलाई कृपा गर्न सकोस्। तिमीलाई तागत मिलेको छ। तिमीले बाबाबाट वर्सा लिएको छौ, अरु कसैलाई पनि दयालु भनिदैन। मनुष्यलाई कहिल्यै देवता भन्न सकिंदैन। दयालु एक बाबा मात्र हुनुहुन्छ, जसले मनुष्यलाई देवता बनाउनुहुन्छ। त्यसैले भन्ने गर्छन्- परमपिता परमात्माको महिमा अपरम्पार छ, त्यसको कुनै सीमा छैन। बाबाले जुन नयाँ दुनियाँ बनाउनुहुन्छ त्यसमा सबै कुरा नयाँ हुन्छ। मनुष्य, पशु, पंक्षी सबै सतोप्रधान हुन्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- तिमी उच्च बन्छौ अनि तिम्रो फर्निचर आदि पनि त्यस्तै उच्च हुन्छ भनेर गायन गरिएको छ। बाबालाई पनि भन्छन्- उच्च भन्दा उच्च, जसबाट विश्वको बादशाही प्राप्त हुन्छ। बाबाले स्पष्ट भन्नुहुन्छ- मैले हत्केलामा स्वर्ग लिएर आउँछु। उनीहरूले हत्केलाबाट केसर आदि निकाल्छन्, यहाँ त पढाइको कुरा छ। यो हो सच्चा पढाइ। मैले पढिरहेको छु भन्ने तिमीले सम्झन्छौ। पाठशालामा आएका छौ, पाठशालाहरू तिमीले धेरै खोल्थौ भने तिम्रो चालचलन पनि देख्नेछन्। कसैले उल्टो चलन चले भने नाम बदनाम गरिदिन्छन्। देह-अभिमानको चालचलन नै अर्कै हुन्छ। देखिन्छ- यस्तै चलन हुने हो भने फेरि सबैमाथि कलंक लाग्छ। सम्झन्छन्- यिनको चालचलनमा कुनै परिवर्तन भएन भने त बाबाकै निन्दा गराए नि! समय लाग्छ। सारा दोष त्यसैमाथि आउँछ। चालचलन धेरै राम्रो हुनु पर्छ। तिम्रो चरित्र सुधार हुनमा कति समय लाग्छ। तिमीले बुझ्दछौ- कसैकसैको चरित्र धेरै राम्रो फस्टक्लास हुन्छ। त्यो देखिन्छ पनि। बाबाले एक-एक बच्चाहरू हेर्नुहुन्छ, यिनमा के कमी छ जसलाई निकाल्नु पर्छ। एक-एकको जाँच गर्नुहुन्छ। कमी त सबैका हुन्छन्। त्यसैले बाबाले सबैलाई हेरिरहनुहुन्छ। परिणाम हेरिरहनुहुन्छ। बाबाको त बच्चाहरूप्रति प्यार छ नि! जान्नुहुन्छ- यिनमा यो कमजोरी छ, त्यसैले यसले त्यति उच्च पद पाउन सक्दैन। यदि कमी निस्किएन भने त धेरै कठिन हुन्छ। देख्ने बित्तिकै थाहा हुन्छ। यो त जान्नुहुन्छ- अझै समय बाँकी छ। एक-एकको जाँच गर्नुहुन्छ, बाबाको दृष्टि एक-एकका गुणहरू माथि पर्छ। सोध्नुहुन्छ- तिमीमा कुनै अवगुण त छैन? बाबाको अगाडि त सबैले सत्य बताइदिन्छन्। कसै-कसैमा देह-अभिमान छ भने बताउँदैनन्। बाबा त भनिरहनुहुन्छ- आफैं जसले गर्छ ऊ देवता। भनेर गर्ने त्यो मनुष्य, जसले भनेर पनि गर्दैन...। बाबा भन्नुहुन्छ- जति पनि कमजोरीहरू छन्, यस जन्मका, ती सबै बाबाको अगाडि आफैं बताऊ। बाबाले त सबैलाई भन्नुहुन्छ- सर्जनका अगाडि कमजोरीहरू बताउनु पर्छ। शरीरको बिमारी होइन, भित्रको बिमारी बताउनु पर्छ। तिम्रो मनमा के-के आसुरी विचारहरू आउँछन्? यसै विषयमा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ। यस अवस्थामा तिमीले त्यति उच्च पद पाउन सक्दैनौ, जबसम्म अवगुण निस्किएन, अवगुणले त धेरै निन्दा गराउँछ। मनुष्यलाई शंका लाग्छ- भगवानले यिनलाई पढाउनुहुन्छ! भगवान् त नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ, सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, उहाँले कसरी यिनीहरूलाई पढाउनुहुन्छ, यिनको चालचलन कस्तो छ। यो त बाबाले जान्नुहुन्छ- तिम्रो गुण कस्तो फस्टक्लास हुनु पर्छ। अवगुण लुकाउँछौ त्यसैले त्यति तीर लाग्दैन। जति हुनसक्छ आफूभित्र जो अवगुण छ त्यसलाई निकाल्दै जाऊ। नोट गर, मभित्र यी-यी कमजोरीहरू छन्, त्यसैले मन भित्र-भित्रै खान्छ। घाटा पर्यो भने मन खान्छ। व्यापारीहरूले आफ्नो खाता दिनहुँ राख्छन्- आज कति फाइदा भयो, दिनदिनैको खाता हेर्छन्। यहाँ बाबाले पनि भन्नुहुन्छ- दिनहुँ आफ्नो चालचलन हेर। नत्र आफ्नो नोक्सान गर्नेछौ। बाबाको इज्जत गुमाउनेछौ। गुरुको निन्दा गराउनेले ठाउँ पाउँदैन। देह-अभिमानले ठाउँ पाउँदैन। देही-अभिमानले राम्रो स्थान प्राप्त गर्छन्। देही-अभिमान बन्नको लागि नै सबैले पुरुषार्थ गर्छन्। दिन-प्रतिदिन सुध्दै जान्छन्। देह-अभिमानबाट जुन कर्म हुन्छ, त्यसलाई छुडाउँदै जानु पर्छ। देह-अभिमानबाट अवश्य पनि पाप हुन्छ, त्यसैले देही-अभिमान बन्न। जन्मदैं कोही पनि राजा हुँदैन, यो त बुझ्न सक्छौ। देही-अभिमान बन्नमा समय त लाग्छ नि। यो पनि तिमीले बुझ्दछौ, अहिले हामी फर्केर जानु छ। बाबासँग बच्चाहरू आउँछन्। कोही ६ महिना पछि आउँछन्, कोही ८ महिना पछि आउँछन्। बाबाले हेर्नुहुन्छ- यति समयमा के उन्नति भएको छ? दिन-प्रतिदिन केही सुधिरहन्छन् या दालमा केही कालो छ? कसैले चल्दा-चल्दै पढाइ छोडिदिन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- यो के हो, भगवानले तिमीलाई पढाउनुहुन्छ भगवान् भगवती बनाउन, यस्तो पढाइ तिमीले छोडिदिन्छौ! हेर, विश्वको परम पिता परमात्मा पढाउनुहुन्छ, त्यसमा गयल! माया कति प्रबल छ। फस्टक्लास पढाइबाट तिम्रो मुख मोडिदिन्छ। धेरै यस्ता पनि छन् जो चल्दाचल्दै पढाइलाई लात मारिदिन्छन्। यो त तिमीले बुझ्दछौ- अहिले हामी मुख स्वर्ग तिर र लात नर्कतिर छ। तिमी हौ संगमयुगी ब्राह्मण। यो पुरानो रावणको दुनियाँ हो। हामी शान्तिधाम हुँदै सुखधाम तिर जानेछौ। बच्चाहरूले यही याद राख्नु पर्छ। समय धेरै कम छ, भोलि नै शरीर छुट्न सक्छ। बाबाको याद भएन भने फेरि अन्त्य काल.....। बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ। यो सबै गुप्त कुरा हो। ज्ञान पनि गुप्त छ। यो पनि जानेका छौ- कल्प पहिला जसले जति पुरुषार्थ गरेको छ, त्यति गरिरहेको छ। ड्रामा अनुसार बाबाले पनि कल्प पहिला जस्तै

सम्झाइरहुनुहुन्छ, यसमा फरक पर्न सक्दैन। बाबालाई याद गरिरह्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुँदै जान्छ। सजाय खानु हुँदैन। बाबाको सामुन्ने बसेर सजाय खाँयौ भने बाबाले के भन्नुहोला! तिमिले साक्षात्कार पनि गरेका छौ, त्यस समयमा माफी दिन सकिदैन। यिनीद्वारा बाबाले पढाउनुहुन्छ— त्यसैले यिनको नै साक्षात्कार हुन्छ। यिनीद्वारा त्यहाँ पनि सम्झाउनुहुन्छ— तिमिले यो-यो गर्यौ, फेरि त्यतिबेला धेरै रुनेछौ, चिल्लाउने छौ, अफसोच पनि गर्ने छौ। बिना साक्षात्कार सजाय दिन सकिदैन। भन्नुहुन्छ— तिमिलाई यति पढाउथेँ फेरि यस्तो-यस्तो काम गर्यौ। तिमिले पनि सम्झन्छौ— रावणको मतमा मैले कति पाप गरेको रहेछु। पूज्यबाट पुजारी बनेका छौ। बाबालाई सर्वव्यापी भन्दै आयौ। यो त पहिलो नम्बरको अपमान हो। यसको हिसाब-किताब पनि धेरै छ। बाबाले गुनासो गर्नुहुन्छ, तिमिले आफूलाई कसरी थप्पड हान्यौ। भारतवासी नै कति गिरेका छन्। बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ। अहिले तिमिलाई कति ज्ञान मिलेको छ। त्यो पनि नम्बरबार सम्झन्छन्, ड्रामा अनुसार। पहिला पनि यस्तै यतिबेलासम्मको क्लासको रिजल्ट थियो। बाबाले बताउन त सही बताउनुहुन्छ नि। बच्चाहरूले आफ्नो उन्नति गरिरहेका छन्। माया यस्तो छ जसले देही-अभिमानि रहनै दिदैन। यही कठिन विषय हो। आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गर्यौ भने पाप भस्म हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) देह-अभिमानमा आएपछि अवश्य पनि पाप हुन्छ। देह-अभिमानि लक्ष्यमा पुग्न सक्दैन, त्यसैले देही-अभिमानि बन्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। कुनै पनि कर्म बाबालाई निन्दा गराउने नहोस्।

२) भित्रका बिमारीहरू बाबालाई सत्य सत्य बताउनु छ, अवगुण लुकाउनु हुँदैन। आफ्नो जाँच गर्नु पर्छ— आफूसँग के के अवगुण छन्? पढाइबाट स्वयंलाई गुणवान् बनाउनु छ।

वरदानः— शक्तिशाली ब्रेकद्वारा सेकेन्डमा नकारात्मकलाई सकारात्मकमा परिवर्तन गर्ने स्व-परिवर्तक भव जब नकारात्मक अथवा व्यर्थ संकल्प चल्छ, त्यसको गति धेरै तीव्र हुन्छ। तीव्र गतिको समयमा शक्तिशाली ब्रेक लगाएर परिवर्तन गर्ने अभ्यास गर्नु पर्छ। जसरी पहाडमा चढ्दा पहिला ब्रेकलाई जाँच गर्छन्। तिमिले आफ्नो उच्च स्थिति बनाउनको लागि संकल्पलाई सेकेन्डमा ब्रेक लगाउने अभ्यास बढाऊ। जब आफ्नो संकल्प वा संस्कार एक सेकेन्डमा नकारात्मकबाट सकारात्मकमा परिवर्तन गर्छौ तब स्व परिवर्तनबाट विश्व परिवर्तनको कार्य सम्पन्न हुन्छ।

स्लोगनः— स्वयंको लागि र सबै आत्माहरूको लागि श्रेष्ठ परिवर्तनको शक्तिलाई कार्यमा लगाउने आत्मा नै सच्चा कर्मयोगी हो।